

Úřad vlády České republiky

V Praze 23. března 2020
Čj.: 3155/2020-UVCR-12

ROZHODNUTÍ

Náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřená řízením Úřadu vlády České republiky, jako příslušný správní orgán podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

rozhodla

o rozkladu, který podal [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního, ze dne 14. února 2020, č.j. 43155/2020-UVCR-5, kterým byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, odmítnuta žadatelem podaná žádost ze dne 28. ledna 2020 a ze dne 13. února 2020 o poskytnutí informací týkajících se Legislativní rady vlády,

takto:

Podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu **se rozklad** proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního, ze dne 14. února 2020, č.j. 3155/2020-UVCR-5, **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Shrnutí dosavadního průběhu řízení

V řízení byly ze spisové dokumentace zjištěny následující skutečnosti.

a) Žádost o informace

Úřadu vlády České republiky (dále jen „Úřad vlády“) bylo dne 28. ledna 2020 prostřednictvím elektronické podatelny doručeno podání žadatele, který s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. uvedl, že žádá o poskytnutí takto specifikovaných informací:

„1) *veškerých oznámení učiněných v době od 1. ledna 2016 do současnosti podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 jednacího řádu Legislativní rady vlády (dále jen „LRV“);*

- 2) veškerých odůvodnění veškerých oznámení učiněných v době od 1. ledna 2016 do současnosti podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV;
- 3) zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 31. října 2019;
- 4) zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 12. prosince 2019;
- 5) veškerých zvukových záznamů z těch jednání LRV konaných v době od 1. ledna 2016 do současnosti, které se týkaly odpadového hospodářství; žádám v této souvislosti v této souvislosti zejména (nikoliv však výlučně) o poskytnutí:
 - o zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 19. září 2019 a
 - o zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 17. října 2019.“.

Svou žádost doplnil žadatel požadavkem na zaslání požadovaných informací na jeho elektronickou adresu.

Dne 13. února 2020 pak Úřad vlády obdržel další elektronické podání žadatele doplněné následně dne 19. února 2020 jeho listinnou formou, v němž žadatel specifikoval předmět žádosti o poskytnutí informací shodně s body 1, 2 a 5 shora uvedené žádosti. Oproti předchozímu podání žadatel v tomto podání doplnil svou doručovací adresu odlišnou od adresy místa trvalého pobytu.

b) vyřízení žádosti o informace

Dne 14. února 2020 vydal Odbor právní a kontrolní Úřadu vlády (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutí č.j. 3155/2020-UVCR-5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předmětnou žádost o poskytnutí informací obsaženou ve dvou shora uvedených podáních podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na § 2 odst. 4 a § 8a téhož zákona odmítl. Rozhodnutí bylo žadateli doručeno dne 19. února 2020.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo nejprve obecně konstatováno, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je Úřad vlády státním orgánem povinným poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti a podle § 28 zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, mu přísluší plnit úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti vlády a jejích orgánů, a je tedy také povinen poskytovat informace o věcech souvisejících s plněním těchto úkolů.

K požadavkům obsaženým v bodech 1 a 2 žádosti správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že žadatel se domáhá poskytnutí informace, kterou Úřad vlády nemá k dispozici, a že Úřadu vlády, potažmo Legislativní radě vlády (dále jen „LRV“), povinnost evidovat žadatelem požadovaná oznámení ve smyslu druhé věty čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV a odůvodnění těchto oznámení z uvedeného ustanovení neplyne. Informace spočívající v takových oznámeních a jejich odůvodněních by tedy podle správního orgánu I. stupně musela být teprve nově vytvořena, nicméně Úřad vlády nemá povinnost takovou informaci vytvořit, jelikož na vytváření nových informací se vztahuje zákonná výuka zakotvená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který stanoví, že „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“. Přitom správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 33/2011, v němž soud dospěl k závěru, že „Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu“.

Ve vztahu k požadavkům obsaženým v bodech 3 až 5 žádosti správní orgán I. stupně uvedl, že cílem jednání LRV je posouzení jí předkládaných materiálů a zaujetí stanovisek k nim, jež pak slouží jako podklad pro jednání vlády. Jde o orgán kolektivní a účelem jeho jednání je tedy dosažení konsenzu, jenž je následně vyjádřen ve stanovisku, které je jediným skutečně relevantním výstupem LRV, jakožto orgánu s poradní funkcí. Pokud je tedy cílem žadatele získat informace o konkrétním jednání LRV, může se s nimi seznámit právě prostřednictvím daného stanoviska. Tím lze dosáhnout účelu uplatněné žádosti.

K tomu je pak v odůvodnění doplněno, že zvukové záznamy jsou interní pracovní pomůckou, jejíž pořizování není LRV uloženo právními předpisy a informace na nich zachycené nejsou projevem působnosti LRV. Tyto záznamy si LRV pořizuje pouze pro svou potřebu a nejsou určeny ke zveřejnění. K informování o činnosti LRV navenek slouží tiskové zprávy LRV zveřejněné na

internetových stránkách vlády, jejichž prostřednictvím lze získat informaci o tom, jaké věci LRV projednávala a s jakým závěrem. Prostřednictvím stanoviska je pak možno získat konkrétní informace o názoru LRV na projednávaný materiál. Každé jednání LRV směřuje k vyjasnění a sjednocení názorů na základě odborné argumentace, a jsou-li stanoviska LRV jako výsledek těchto jednání žadateli přístupná, může se tak s nimi seznámit a neposkytnutím požadovaného zvukového záznamu nemůže dojít k porušení práva žadatele na informace.

Dále je v odůvodnění ve vztahu k postavení LRV uvedeno, že jde toliko o poradní orgán vlády v oblasti její legislativní činnosti, který je zřizován na základě § 28a kompetenčního zákona, avšak sám o sobě nedisponuje exekutivní pravomocí a jeho stanoviska mají doporučující charakter, přičemž je na vládě, zda rozhodne v souladu se stanoviskem nebo se od něj odchýlí. Zvukový záznam z jednání LRV je pouze pomůckou nesloužící k ničemu jinému než ke správnému promítnutí přijatých závěrů do finálního stanoviska.

Správní orgán I. stupně konstatuje, že jednání LRV jsou neveřejná, což plyne z čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu LRV, kde je taxativním způsobem stanoven výčet osob, které se jednání účastní. Neveřejnost jednání podporuje uplatnění široké škály názorů a ničím neomezovanou diskuse nad projednávanými legislativními návrhy. Podle názoru správního orgánu I. stupně lze totiž předpokládat, že pokud by jednání bylo vedeno s vědomím, že je pořizován zvukový záznam, který bude poté uveřejněn, byl by tím podstatně ovlivněn charakter celého jednání. Vystupující by se ve svých vyjádřeních mohli podstatně omezovat, jelikož by se mohli obávat možné kritiky, kterou by mohl některý jejich názor vyřčený v průběhu diskuze vyvolat. Navíc jde pouze o pracovní diskuzi poradního orgánu k řešené problematice, v níž nejsou vyjádření jednotlivých účastníků vždy dostatečně strukturována, díky čemuž hrozí, že by mohlo dojít k dezinterpretaci některých výroků, resp. k jejich vytržení z kontextu vedené diskuze. Neveřejnost jednání tedy poskytuje účastníkům dostatečný prostor a svobodu pro vyjádření jejich názorů na řešenou problematiku.

Ve vztahu k vlastnímu obsahu záznamu pak správní orgán I. stupně doplnil, že zaznamenané projevy jednotlivých osob na požadovaných zvukových záznamech, popřípadě jejich části, mohou být také projevem osobní povahy, kterým je poskytována ochrana v rámci občanskoprávní ochrany osobnosti, a odkázal na § 84 a § 88 odst. 2 občanského zákoníku s tím, že pokud k pořízení zvukového záznamu došlo při výkonu působnosti LRV, pak se jedná o jeho pořízení k úředním účelům na základě zákona, avšak takto pořízený záznam je možné využít pouze k účelům v rámci dané „úřední licence“, tedy k vnitřním potřebám LRV, potažmo Úřadu vlády. Třetím osobám by požadované záznamy bylo možno poskytnout v souladu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb. pouze v případě, kdy by jednotlivé osoby činící projevy osobní povahy k takovému poskytnutí daly souhlas, k čemuž však v daném případě nedošlo.

Ve vztahu k možnosti poskytnutí zvukových záznamů, resp. otázce práva na jejich poskytnutí, správní orgán I. stupně uzavírá, že nezpochybňuje právo veřejnosti na informace o jednáních poradních orgánů vlády či obdobných institucí, nicméně toto právo, vycházející z čl. 17 Listiny základních práv a svobod a inkorporované do zákona č. 106/1999 Sb., není a nemůže být bezbřehé. Nemůže dopadat na vše, co by se teoreticky mohlo vejít do velmi obecné definice obsažené v § 3 odst. 3 uvedeného zákona, neboť by to *ad absurdum* mohlo vést i k možnosti domáhat se poskytnutí například pracovních verzí projednávaných materiálů nebo dokonce pracovních poznámek osob, které na těchto materiálech pracují. Vzhledem k tomu, že vláda při svém rozhodování vychází ze stanoviska LRV, jakožto jediného relevantního výstupu z jednání tohoto poradního orgánu, lze za informaci vztahující se k působnosti povinného subjektu považovat právě stanovisko LRV a nikoliv zvukový záznam z jejího jednání.

c) rozklad

Dne 2. března 2020 bylo Úřadu vlády prostřednictvím elektronické podatelny doručeno podání žadatele označené jako „Rozklad proti rozhodnutí Úřadu vlády ČR č.j. 3155/2020-UVCR-5 ze dne 14. února 2020“. Toto podání bylo následně v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu doplněno o jeho listinnou podobu s vlastnoručním podpisem žadatele, která byla Úřadu vlády doručena dne 5. března 2020.

V úvodu svého rozkladu proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále jen „napadené rozhodnutí“) žadatel obecně uvedl, že předmětné rozhodnutí napadá v celém rozsahu, neboť má za to, že je nesprávné a nezákonné a že by mu měly být vyžádané informace poskytnuty. Dále pak svůj rozklad člení na dvě části vztahující se k požadavkům obsaženým v bodech 1 a 2 jeho žádosti ze dne 28. ledna 2020 (1. část), a dále ke zbývající části téže žádosti, tedy požadavkům obsaženým v bodech 3 až 5 (2. část).

1. K bodům 1 a 2 žádosti ze dne 28. ledna 2020 – oznámení ve smyslu čl. 1 odst. 5 věty druhé Jednacího řádu LRV a jejich odůvodnění

Žadatel ve vztahu k části napadeného rozhodnutí, v níž bylo odmítnuto poskytnutí oznámení členů LRV učiněných ve smyslu čl. 1 odst. 2 věty druhé Jednacího řádu LRV, tedy oznámení o tom, že se člen Legislativní rady podílel na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě nebo u něj se zřetelem na jeho poměr k legislativnímu návrhu hrozí riziko možného střetu zájmů, včetně odůvodnění takových oznámení, uvedl, že s tímto odmítnutím odůvodněným neexistencí povinnosti takového údaje evidovat nesouhlasí. Má za to, že povinnost evidovat tyto informace vyplývá již ze samotného smyslu a účelu vyžádaných oznámení, ale také přímo z čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV a z obecně závazných předpisů. Nadto je přesvědčen, že povinný subjekt tyto informace k dispozici má a je tedy irelevantní, zda ve vztahu k nim má nebo nemá evidenční povinnost, neboť i kdyby evidenční povinnost neměl, nejde o překážku pro poskytnutí informací.

Žadatel uvádí, že smyslem předmětných oznámení je „zajištění regulérnosti, transparentnosti a jednání LRV coby orgánu s nepopíratelným vlivem na zákonodárný proces v České republice“, a že tento smysl lze naplnit pouze tehdy, jsou-li oznámení řádně evidována a je-li zde možnost jejich kontroly. Jinak by se podle něj nedalo předcházet situacím, kdy bude případně oznamovací povinnost porušována, a byla by ztížena, ne-li přímo znemožněna kontrola činnosti LRV. Má za to, že evidenční povinnost vyplývá už z požadavku na kontrolovatelnost činnosti LRV.

Konstatuje také, že oznámení podle čl. 1 odst. 5 věty druhé Jednacího řádu LRV, která musí být učiněna před projednáním návrhu na zasedání LR, by měla být zaznamenána minimálně buď na zvukovém záznamu, nebo na stručném zápisu z jednání, které se pořizují podle čl. 1 odst. 6 Jednacího řádu LRV.

Žadatel má také za to, že povinnost evidovat vyžádané informace by měla vyplývat z obecných právních předpisů a konkrétně poukazuje na § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, podle něhož je Úřad vlády organizační složkou státu, a na § 3 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, podle něhož mají organizační složky státu povinnost uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií.

Z takto dovozované existence evidenční povinnosti pak žadatel dále dovozuje, že odmítnutí poskytnutí požadované informace nepřipadá v úvahu, protože pokud zvláštní zákon přímo nebo implicitně předpokládá, že povinný subjekt bude určitou informací disponovat, pak taková informace musí být vytvořena a poskytnuta a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. není aplikovatelný.

2. K bodům 3 až 5 žádosti ze dne 28. ledna 2020 – zvukové záznamy z jednání LRV

Žadatel konstatuje, že zvukový záznam z jednání LRV spadá do definice uvedené v § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., která s informacemi v podobě zvukových záznamů dokonce výslovně počítá, a pokud je zákonná definice široká, nelze to klást žadateli k tíži. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14 konstatuje, že při výkladu uvedeného zákona je třeba postupovat ve prospěch žadatele, a že v daném směru dokonce ani není k dispozici více výkladů, neboť judikatura poskytování zvukových záznamů z jednání připouští. Tvrdí, že na požadovanou informaci se nevztahuje žádná z výluk poskytování informací upravených v zákoně č. 106/1999 Sb. a že veškeré výhrady, které povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvedl, jsou z pohledu těchto zákonných výluk irelevantní. Následně se žadatel vyjádřil k jednotlivým argumentům obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K problematice stanovisek LRV

Žadatel namítá, že nic z toho, co správní orgán I. stupně uvádí ohledně cílů a povahy jednání LRV, nespadá pod výjimky z poskytování informací předpokládané zákonem. Zákon podle něj nezná kritérium „*údajné relevance*“ požadované informace a je nerozhodné, zda má LRV poradní funkci. Má za to, že povinný subjekt nemá zkoumat cíle žadatele a nemá ani hodnotit, jaký je pro žadatele nejvhodnější způsob seznámení se s požadovanou informací. Tvrdí, že stanoviska LRV mu neumožňují vykonávat jeho kontrolu ve smyslu zákona, neboť nanejvýš zachycují výsledek činnosti LRV a nikoliv proces, který k vydání stanoviska vedl, přičemž kontrola procesu není nijak vyloučena, a že zákonným důvodem neposkytnutí informace není ani skutečnost, že jde o kolektivní orgán a účelem jeho jednání je dosažení konsenzu vyjádřeného následně ve stanovisku.

Dále žadatel poukazuje na úpravu jednání LRV obsaženou v Jednacím řádu LRV a s odkazem na srovnání čl. 1 odstavců 6 a 7 uvádí, že vedle stanovisek mohou být výsledkem jednání LRV též různá doporučení a zásadní závěry, která se mají zaznamenávat ve stručném zápisu z jednání, a „*z logiky věcí*“ také závěry nemající zásadní povahu, které „*nemusí být uvedeny ve stručném zápisu, ale budou zaznamenány v povinně pořizovaném zvukovém záznamu, a i na kontrole těchto závěrů je zájem, protože je pouze na LRV, co označí za zásadní a co ne, přičemž i toto označování by mělo být kontrolováno*“. Z toho žadatel dovozuje, že činnost LRV je „*širší než pouhé vydávání stanovisek*“ a že „*Ze stanovisek se o těchto ostatních činnostech Rozkladatel nemusí dozvědět*“.

Žadatel rovněž nesouhlasí s tvrzením, že stanoviska LRV jsou jediným relevantním výstupem z jednání LRV, neboť pak by podle něj vůbec nebylo nutné pořizovat stručné zápisy z jednání a stačilo by prosté stanovisko, a že povinnému subjektu nepřísluší hodnotit, který výstup je relevantní a který nikoliv. Je-li činnost LRV financována z veřejných prostředků a existují-li jiné výstupy z jejího jednání než stanoviska, je třeba mít k nim přístup. Žadatel upozorňuje také na čl. 1 odst. 2 písm. a) Statutu LRV, podle kterého LRV „*vykonává svoji působnost prostřednictvím svých zasedání*“ a tato zasedání podle něj „*lze považovat za naprosto zásadní nástroj činnosti LRV a nad touto činností by měla veřejnost mít možnost vykonávat kontrolu, tj. mít možnost přesně se seznámit s výkonem působnosti LRV*“.

Má za to, že stanoviska obsahují pouze omezený výsledek činnosti LRV a je nutné mít přístup k informacím o tom, jak tato stanoviska vznikla a čím byla motivována. Pokud by měl přístup pouze k „*výstupům LRV*“, nemohl by kontrolovat správnost procesu vedoucího k jejich vydání, tedy kontrolovat, „*zda výstupy LRV vůbec vznikly řádně (jak po formální stránce, tak po materiální stránce, tj. zda a jak se před přijetím svého stanoviska LRV vůbec zabývala návrhem, jehož se má stanovisko týkat)*“. Nejde podle něj jen o kontrolu výstupů LRV, ale také o kontrolu její činnosti, včetně činnosti jejích členů (pobírajících za svou činnost hodinovou odměnu), což získání zvukového záznamu umožní.

Poukazuje rovněž na odbornou literaturu, z níž cituje tvrzení, že „*výsledek zákonodárného procesu je ovlivňován zásahy soukromých zájmů, jež často sledují naprosto sobecké cíle, kořistící na úkor celku či na úkor jiných partikulárních skupin*“ s tím, že proto je třeba mít k zákonodárnému procesu, jehož součástí je i LRV, přístup.

Nakonec žadatel dodává, že různým žadatelům byly poskytnuty informace např. ze schůzí ústavněprávního výboru či výboru pro evropské záležitosti, přestože i tyto výbory mají jiné „*konečné výstupy*“ a u LRV není důvod postupovat jinak. Zdůrazňuje také, že nežádal o poskytnutí stanoviska LRV, a argumentace ohledně stanovisek je proto irelevantní. Poukazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 106/2007, podle něhož „*neobstojí ani poukaz žalované na možnost občanů nahlížet do zápisu ze zasedání zastupitelstva a na jeho publikaci na webových stránkách města, neboť žalobce požadoval poskytnutí zvukového záznamu ze zastupitelstva, tedy jiné informace*“.

K problematice LRV jako poradního orgánu a absenci exekutivních pravomocí

Skutečnost, že je LRV poradním orgánem a její stanoviska mají doporučující povahu, podle žadatele není překážkou poskytnutí požadované informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. K tomu poukazuje na vyjádření ministryně spravedlnosti, která v televizním diskusním pořadu

uvedla, že stanovisko LRV má pro vládu stěžejní význam, a na skutečnost, že LRV má vliv na tvorbu právních předpisů, neboť Jednací řád LRV v čl. 1 odst. 7 „výslovně počítá s tím, LRV může navrhnout změny v chystaných právních předpisech“. Proto podle něj „proces vzniku těchto návrhů – tj. to, co se děje na jednáních LRV – musí být transparentní a podléhat kontrole ze strany veřejnosti skrze ZSPI“.

K tomu pak žadatel dodává, že pro poskytnutí vyžádaných informací je irelevantní, zda se vláda stanovisky v určitých případech řídí či nikoliv, neboť „stanoviska a další výstupy LRV mají určitou přesvědčovací sílu a to, že v některých případech vláda rozhodne v rozporu s tímto stanoviskem a přesvědčovací potenciál výstupu LRV tak není využit, nezakládá překážku pro poskytnutí informace“.

K povaze zvukových záznamů z jednání LRV

Argumentací, že zvukový záznam z LRV je pouze pracovní pomůckou, považuje žadatel za nesprávnou a irelevantní. Předně nesouhlasí s tvrzením, že pořizování zvukových záznamů není uloženo právními předpisy. K tomu jednak uvádí, že z hlediska posouzení, zda je dána informační povinnost, není podstatné, zda je pořízení takové informace za nějakým účelem uloženo či nikoliv. Stačí podle něj, že informace vytvořena byla. A dále žadatel poukazuje na čl. 1 odst. 6 Jednacího řádu LRV, podle něhož se ze zasedání LRV zvukový záznam pořizuje, přičemž Jednací řád LRV a jeho změny schvaluje vláda. Je-li pořizování zvukového záznamu uloženo Jednacím řádem LRV, pak „nejde o nepovinnou činnost a nesprávné opačné tvrzení nemůže představovat důvod pro neposkytnutí informace“.

Pokud jde o posuzování zvukového záznamu jako pracovní pomůcky, namítá žadatel, že taková povaha z ničeho nevplývá, a z čl. 1 odst. 6 Jednacího řádu LRV dovozuje opak, tedy že zvukový záznam, na rozdíl od stručného zápisu z jednání, má zaznamenat jednání LRV v úplnosti. Má podle žadatele zachycovat činnost LRV a její výsledky a není důvod, proč by k němu žadatel neměl mít přístup, a to i vzhledem k tomu, že zákon takový důvod pro neposkytnutí informace nezná. K tomu opět odkazuje na závěry, k nimž ve shora zmíněném rozsudku dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem, a přidává rovněž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 55/2014-33, v němž soud dospěl k závěru o nutnosti širokého výkladu pojmu „působnost povinného subjektu“ ve vztahu k rozsahu povinně poskytovaných informací. K tomu pak žadatel doplňuje, že povinný subjekt má poskytnout všechny informace, které má k dispozici, což platí i pro činnosti doprovodné, servisní či provozní.

Za irelevantní považuje žadatel tvrzení povinného subjektu, že informace o konkrétním jednání LRV lze získat skrze stanovisko LRV.

K tvrzení o neveřejnosti jednání LRV a vlivu zveřejňování záznamu na průběh jednání

Podle žadatele z čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu LRV nelze dovozovat neveřejnost jednání. Tvrdí, že z tohoto ustanovení vyplývá pouze, kdo má být o zasedání informován, aby se mohl zúčastnit, a nikoliv, komu je zasedání přístupné. Bez ohledu na to však podle něj platí, že pokud je nějaké jednání neveřejné, neznamená to, že z něj nelze uveřejnit záznam. Má za to, že neveřejnost může být vyvolána například požadavkem, aby nikdo nenarušoval jednání. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 40/2004-62, v němž soud dospěl k závěru, že „neveřejnost schůze rady obce ani právo člena zastupitelstva obce nahlížet do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezují samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu“. Dodává, že zákon č. 106/1999 Sb. zná ochranu utajovaných informací podle zvláštního zákona a nikoliv kritérium „neveřejnosti“, jehož se snaží dovolávat povinný subjekt.

Ohledně obavy z toho, že zveřejňování zvukových záznamů ovlivní charakter jednání, uvádí žadatel, že jde o nepodloženou spekulaci a že pouhé obavy nejsou důvodem neposkytnutí informace, neboť zákon takový důvod nezná. Žadatel má také za to, že uveřejňování záznamů by mělo pozitivní vliv, neboť by pro účastníky jednání představovalo impuls, aby svou činnost vykonávali co nejsvědomitěji, a že právě s ohledem na to, že má jít o odbornou argumentaci, nemůže tento názor povinného subjektu obstát. Za nepodložené považuje i obavy z dezinterpretace výroků jednotlivých účastníků jednání LRV, neboť také v tomto případě jde podle

něj o spekulaci a zákon takový důvod odmítnutí poskytnout informaci nezná, a navíc, bude-li k dispozici úplný zvukový záznam, pak bude k dispozici i kontext. V tomto ohledu odkazuje na odbornou literaturu opírající se například o rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Af 25 2010-33 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 9/2013-45.

K problematice pojmu působnost

Podle názoru žadatele je pojem působnost vykládán v napadeném rozhodnutí extrémně úzce a zcela nepřipustně a měl by být naopak vykládán široce a ve prospěch žadatele o informaci. Na podporu svého názoru žadatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 55/2014-33 a č.j. 6 As 382015-51, které pojem působnost, jak je použit v § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., vykládají široce, a opakovaně konstatuje, že povinný subjekt má povinnost poskytnout všechny informace, které má k dispozici, včetně informací vztahujících se k činností doprovodným servisním či provozním. I když vláda používá přímo stanoviska LRV, upozorňuje žadatel, že je to právě vláda, která ukládá LRV povinnost pořizovat zvukové záznamy, a navíc nelze poskytované informace omezovat jen na informace, ze kterých povinné subjekty přímo vychází.

K projevům účastníků na jednání LRV coby projevům osobní povahy

Argumentaci, že zaznamenané projevy zúčastněných osob, popřípadě jejich části, mohou být považovány za projevy osobní povahy a dopadá na ně občanskoprávní ochrana osobnosti, považuje žadatel za nepřipadnou. Jednak podle něj pouhé tvrzení, že něco může být považováno za projev osobní povahy, samo o sobě nemůže představovat důvod pro odmítnutí informace.

Má za to, že projevy na jednání LRV nemohou mít osobní povahu, neboť diskuse na LRV je výlučně diskusí věcnou, do níž nejsou promítány zájmy a soukromí diskutérů, a tyto projevy proto nelze subsumovat pod ustanovení občanského zákoníku o ochraně osobnosti ani pod § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 64/2004, v němž soud dospěl k závěru, že hovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání nebo při obchodní či veřejné činnosti, nejsou projevy osobní povahy.

Kromě toho žadatel poukazuje také na ustálenou judikaturu nejvyšších soudů, z níž podle něj vyplývá, že u veřejně činných osob je ochrana jejich osobních projevů potlačena, a i kdyby snad měly být projevy účastníků jednání LRV považovány za projev osobní povahy, nebylo by možné jim přiznat ochranu, neboť „*zde převažuje zájem veřejnosti na informovanosti a participaci na veřejném dění*“. K tomu dodává, že u osob podílejících se na veřejných záležitostech dokonce platí, že lze uveřejňovat skutečnosti i z jejich osobního soukromí, mají-li význam pro hodnocení schopností a způsobilosti vykonávat veřejnou činnost.

V závěru rozkladu pak žadatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a povinnému subjektu uloženo požadovanou informaci poskytnout.

II.

Posouzení věci rozkladovou komisí Úřadu vlády

Případem se na svém jednání dne 12. března 2020 zabývala rozkladová komise Úřadu vlády, která po projednání věci doporučila náměstkyni pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřené řízením Úřadu vlády, jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu, rozklad zamítnout.

III.

Vyhodnocení věci nadřízeným správním orgánem

Náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřená řízením Úřadu vlády, v této věci v souladu s doporučením rozkladové komise shledala následující skutečnosti a dospěla k následujícím závěrům:

Napadené rozhodnutí bylo žadateli, jako jedinému účastníkovi řízení, doručeno dne 19. února 2020. Žadatel zaslal svůj rozklad proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití podpisu dne 2. března 2020 a následně jej v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu dne 5. března 2020 doplnil. Rozklad byl tedy podán oprávněnou osobou a v zákonné 15 denní lhůtě.

K vlastní žádosti je na místě poznamenat, že všechna shora uvedená podání žadatele obsahující žádost o poskytnutí informací, tedy elektronické podání ze dne 28. ledna 2020, elektronické podání ze dne 13. února 2020 a listinné podání doručené Úřadu vlády dne 19. února 2020, je nutno z hlediska obsahu považovat za jednu žádost o poskytnutí informací, a její jednotlivé požadavky budou dále označovány způsobem, jak byly označeny v původním podání ze dne 28. ledna 2020.

Pokud jde o nesouhlas žadatele se závěry správního orgánu I. stupně týkajícími se požadavků obsažených v bodech 1 a 2 žádosti, je třeba se zabývat jednak částí argumentace, že povinný subjekt vůbec nemá povinnost požadované informace (oznámení ve smyslu čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV a odůvodnění těchto oznámení) evidovat, a samostatně pak otázkou, zda povinný subjekt tyto údaje ve skutečnosti eviduje.

Existenci evidenční a tedy i informační povinnosti ve vztahu k uvedeným informacím žadatel dovozuje jednak ze smyslu a účelu ustanovení Jednacího řádu LRV, které ukládá členům LRV povinnost případný vztah k projednávanému návrhu oznámit a dále ze znění samotného čl. 1 odst. 5 věty druhé a věty čtvrté jednacího řádu LRV (Jednací řád LRV je zveřejněn na internetových stránkách <http://www.vlada.cz/cz/ppov/lrv/legislativni-rada-vlady-25264/>). Věta druhá čl. 1 odst. 5 zní: „*Pokud se člen Legislativní rady podílel na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě nebo u něj se zřetelem na jeho poměr k legislativnímu návrhu hrozí riziko možného střetu zájmů, oznámí tuto skutečnost před projednáváním tohoto návrhu Legislativní radě.*“; věta čtvrtá pak zní: „*Právo hlasovat nemá ten člen Legislativní rady, který se na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě podílel nebo u kterého se zřetelem na jeho poměr k legislativnímu návrhu hrozí riziko možného střetu zájmů; při rovnosti hlasů je rozhodující hlas předsedajícího.*“). Ani jedna z obou citovaných vět čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV ovšem nestanoví, ani z jejich znění nevyplývá, že by uvedené oznámení mělo být nějak zaznamenáno. Předmětná povinnost je zde upravena jen značně obecně a bez formálních podrobností. Není proto nijak vyloučeno, aby případné oznámení bylo učiněno mimo záznam, před vlastním projednáváním daného návrhu právního předpisu, a při jednání LRV bylo pouze fakticky zohledněno (neúčastí dotčeného člena LRV při hlasování, pokud k němu při projednávání dané věci dochází). Ani tvrzení o povinnosti evidovat tato oznámení, která by vyplývala z právních předpisů, není nijak podloženo. Oznámení je upraveno toliko interním předpisem, a pokud ani z interního předpisu nelze dovodit povinnost vést nějakou evidenci takových oznámení, tím méně ji pak lze dovozovat ze zákona o archivnictví, na který žadatel odkazuje.

Své tvrzení, že Úřad vlády tyto údaje k dispozici má, pak opírá žadatel pouze o své přesvědčení, že taková oznámení byla učiněna a že musela být nějak zaznamenána. Žádnou skutečnost, kterou by toto přesvědčení doložil, však žadatel ani ve své žádosti, ani v rozkladu proti napadenému rozhodnutí neuvedl. Proto také jeho tvrzení, že informační povinnost v daném případě vyplývá z existence požadované informace v působnosti povinného subjektu, je nutno považovat za nepodložené.

Ve vztahu k odmítnutí požadavků obsažených v bodech 3 až 5 žádosti žadatel ve svém rozkladu nejprve obecně konstatuje, že v daném případě požadovaná informace nepochybně je informací ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a jako takovou lze její poskytnutí odmítnout pouze s odkazem na některou z konkrétních výluk z informační povinnosti upravených v § 7 a následujících tohoto zákona. Přitom však pomíjí, že aby vůbec mohla informační povinnost existovat, musí být naplněny základní podmínky stanovené v § 2 uvedeného zákona. Pokud se tedy informační povinnost podle tohoto zákona na danou informaci vůbec nevztahuje, např. podle § 2 odst. 3 nebo 4, není vůbec třeba zkoumat, zda existuje některý z možných důvodů pro omezení nebo vyloučení práva na informaci uvedený v dalších ustanoveních téhož zákona. Proto je třeba zabývat se v první řadě tím, zda vůbec informační povinnost existuje. Správní orgán I. stupně se tedy správně zabýval těmito základními předpoklady a v odůvodnění svého rozhodnutí vytýčil několik argumentačních linií, na jejichž základě dospěl

k závěru, že informační povinnost podle zákona č. 106/1999 Sb. na požadovanou informaci nedopadá.

Následně žadatel formuluje dílčí námitky k jednotlivým pasážím či argumentačním liniím uvedené části napadeného rozhodnutí.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, správní orgán I. stupně se podrobně zabýval postavením LRV a významem dokumentů, které jsou výstupem z jejich jednání. Lze nepochybně souhlasit s jeho závěrem, že ve vztahu k LRV vůbec nelze hovořit o vlastní působnosti, neboť jde pouze o orgán poradní, jehož stanoviska jsou jedním z podkladů pro rozhodování vlády jako nejvyššího orgánu moci výkonné. Na základě toho pak lze konstatovat, že LRV vůbec nelze považovat za povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Vznikají-li proto při její činnosti jakékoliv informace (těmi by, jak v odůvodnění svého rozhodnutí naznačuje správní orgán I. stupně, mohly být při výkladu dovedeném *ad absurdum* například také pracovní poznámky jednotlivých členů LRV, popřípadě postupné pracovní verze připravovaných legislativních či jiných materiálů), mohou podléhat informační povinnosti vyplývající z tohoto zákona pouze, stanou-li se podkladem pro činnost povinného subjektu, v daném případě pro rozhodování vlády o návrhu zákona. Takovým, jak je uvedeno shora, jediným relevantním výstupem z jednání LRV je stanovisko LRV, jehož závěry se následně, nerozhodne-li vláda v konkrétní věci jinak, promítají do konečné podoby materiálu schváleného vládou (v daném případě vládních návrhů zákonů), a u něhož je zcela nepochybně na místě, aby se s ním mohla veřejnost seznámit. Neslouží-li zvukový záznam z jednání LRV jako podklad pro jednání vlády, je evidentní, že jeho jediným účelem je právě náležité promítnutí závěrů, k nimž LRV dospěla, do zápisu z jednání LRV a do stanoviska LRV. Skutečnost, že konečná podoba stanoviska LRV zpracovávaná příslušným útvarem Úřadu vlády výsledkům jednání LRV skutečně odpovídá, pak svým podpisem osvědčuje předseda LRV. Dovozuje-li žadatel z ustanovení Jednacího řádu LRV upravujícího pořizování zvukového záznamu z jednání LRV, že jde o povinnost, pak je třeba konstatovat, že tato povinnost není uložena právním předpisem, ale předpisem interní povahy, a vláda ji tak stanovila sama pro sebe. I z tohoto pohledu je nepochybně nutno považovat zvukový záznam za pouhou pracovní pomůcku, neboť s žádným jiným využitím ani Jednací řád LRV nepočítá.

Na skutečnosti, že jde o orgán poradní, bez vlastní exekutivní pravomoci, nic nemění ani váha, jakou vláda stanoviskům LRV přikládá. Pokud se ministryně spravedlnosti, jak v bodě 28 svého rozkladu uvádí žadatel, vyjádřila v tom smyslu, že stanovisko LRV je pro vládu stěžejní, zjevně tím jednak vyjádřila důvěru v odborné kvality jak samotné LRV jako kolektivního orgánu, tak i stanovisek, která LRV vládě předkládá, a reagovala také na omezené možnosti vlády projednávat detailně jednotlivé předkládané návrhy, které jsou často velmi rozsáhlé a mnohdy obsahují velmi složitou materii. Za ojedinělé ovšem ve skutečnosti nelze považovat ani případy, kdy se vláda od stanoviska LRV odchýlí a její doporučení neakceptuje, což je zcela pochopitelné a legitimní, neboť právě a pouze ona nese ústavní a politickou odpovědnost za návrhy předkládané Parlamentu České republiky nebo za jí vydávané právní předpisy.

Ve vztahu k argumentaci žadatele obsažené v bodech 27 až 29 jeho rozkladu, týkající se povahy jednání LRV a jejího vlivu na tvorbu právních předpisů, je třeba konstatovat, že LRV zdaleka není jediným a rozhodně není ani nejvýznamnějším místem vzniku návrhů právních předpisů. Návrhy právních předpisů vznikají především v působnosti ústředních správních úřadů, a formulovány a postupně upravovány jsou obvykle na základě výsledků jednání různých kolektivních orgánů, byť často i neformálních, jako jsou různé pracovní skupiny. V řadě případů jsou pak dokonce návrhy zákonů předkládány Poslanecké sněmovně ze strany poslanců nebo skupin poslanců. Je-li věcný obsah návrhů právních předpisů určován právě původci všech těchto návrhů, a nikoliv LRV, pak není zřejmé, z čeho by právě u LRV, která nejen že není nadána žádnou exekutivní pravomocí, ale ani žádnou iniciativní působností, měl být dovozován zvláštní požadavek transparentnosti jejích jednání, který by měl dopadat na veškeré aspekty její činnosti a nikoliv pouze na věcně relevantní výstupy. Jak vyplývá ze shora uvedeného, právě zájem na vysoké odborné kvalitě výstupů činnosti LRV odůvodňuje, aby diskuse vedoucí k formulaci závěrů nebyla omezována vnějšími vlivy.

Žadatel v bodě 19 svého rozkladu namítá, že povinný subjekt nemá zkoumat cíle žadatele a hodnotit, jaký je pro něj nejvhodnější způsob seznámení se s požadovanou informací. To však správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí nečiní. Vysvětluje pouze, spíše v obecné rovině,

důvody, proč podle jeho názoru není na poskytnutí požadované informací nárok, a to bez ohledu na to, kdo je žadatelem nebo z jakého důvodu o poskytnutí informace žádá.

Za relevantní nelze považovat ani argumentaci, v níž žadatel zejména v bodech 20 až 23 svého rozkladu dospívá k závěru, že činnost LRV je širší než pouhé vydávání stanovisek. Doporučení a zásadní závěry představující podle Jednacího řádu LRV obsahové náležitosti „stručného zápisu“, jsou rovněž podstatnými prvky obsahu stanoviska v jeho formální (písemné) podobě. Doporučení bývá obsaženo v závěru stanoviska a je v něm vyjádřen názor LRV, jak by měla vláda naložit s daným legislativním návrhem, jako celkem. Zásadní závěry jsou pak ve stanovisku podrobně promítnuty v podobě obecných či konkrétních připomínek. Z použití ani významu pojmů „doporučení“ a „zásadní závěry“ rozhodně nelze dovozovat nějakou další zvláštní kompetenci LRV mimo projednání předloženého návrhu a zaujetí stanoviska k němu. Právě pouze ze stanoviska se prostřednictvím doporučení a zásadních závěrů lze dozvědět, jaký je názor LRV jako kolektivního orgánu na projednávaný legislativní materiál. Vlastní projednávání materiálu, které vede k formulaci těchto doporučení a stanovisek, je naopak pouhým vyjasňováním a tříbením dílčích názorů jednotlivých členů LRV, a to za účasti předkladatele, který v průběhu vedené rozpravy podává vysvětlení, případně vyjádření k vzneseným otázkám a procesním návrhům ze strany členů LRV.

Pokud žadatel tvrdí, že v případech některých jiných kolektivních orgánů veřejné moci jsou zvukové záznamy z jejich jednání, popřípadě jiné typy informací poskytovány, není to z hlediska tohoto řízení relevantní, neboť například v případě žadatelem zmiňovaných výborů Poslanecké sněmovny jde o orgány jiného typu, se zcela jinými úkoly, a také úprava podmínek pořízování a případně i poskytování takových informací je pochopitelně jiná. Navíc lze u výborů Poslanecké sněmovny konkrétně poukázat na skutečnost, že jde o orgány složené z přímo volených zástupců lidu, kteří se ze své činnosti při výkonu mandátu svým voličům při volbách odpovídají, z čehož lze tedy dovozovat i důvodnost co nejširší kontroly jejich činnosti veřejností, tedy i včetně kontroly samotného procesu projednávání návrhů zákonů ve výborech, čemuž ostatně odpovídá i výslovná úprava veřejnosti schůzí výborů obsažená v § 39 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.

Za zcela bezpředmětné a nevyžadující jakoukoliv reakci pak lze považovat obecné tvrzení o snahách o ovlivňování výsledku legislativního procesu soukromými zájmy. Obdobně není účelné polemizovat se závěry rozsudků, na které žadatel ve svém rozkladu odkazuje, neboť každý z těchto rozsudků se zabýval věcí zcela jinou, než je otázka práva na přístup k informaci spočívající ve zvukovém záznamu z neveřejného jednání fakultativně zřizovaného kolektivního poradního orgánu, který je pořízován pouze jako pracovní pomůcka sloužící pro náležité vypracování jediného formálně relevantního výstupu z jednání dotčeného orgánu.

Prisvědčit lze správnímu orgánu I. stupně také, pokud jde o jeho podpůrnou argumentaci opírající se o charakter jednání LRV a z ní vyplývající závěr, že jedním ze zásadních předpokladů pro odpovídající kvalitu jejich výstupů je možnost ničím neomezované odborné diskuse, k čemuž do značné míry přispívá právě neveřejnost jejich jednání. Uvádí-li žadatel v bodě 53 svého rozkladu, že účastníci jednání jsou si s ohledem na znění Jednacího řádu LRV vědomi, že jejich projevy budou zaznamenávány, a mají možnost se tomu adekvátně přizpůsobit, je třeba k tomu dodat jednak, že účastníci jsou si vědomi nejen vlastního pořízování záznamu, ale také skutečnosti, že jde o záznam neveřejný vyplývající z účelu jeho pořízování. Je nepochybnou skutečností, že členové LRV vystupují v diskusi na jednání LRV s vědomím neveřejnosti tohoto jednání, přičemž často reagují na bezprostředně předcházející vývoj diskuse a nemají tedy možnost předchozí důkladné přípravy svého vystoupení. Proto lze souhlasit také s předpokladem, že zvýšená zdrženlivost členů LRV vyvolaná obavou z hrozící dezinterpretace či možného zneužití jejich z kontextu vytržených výroků k účelům naprosto nesouvisejícím s předmětným jednáním nebo dokonce k jejich dehonestaci či veřejnému „pranířování“ by mohla být na újmu kvality diskuse a škály uplatněných názorů. V této souvislosti rovněž nelze opomenout, že člen LRV zde nevystupuje jako funkcionář veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ale jako externí odborník, který do diskuse přináší svůj odborný pohled na projednávanou věc. Předpoklad, že vědomí možnosti zveřejnění zvukového záznamu by u řady členů LRV mohlo ovlivnit jejich ochotu jít takto „s kůží na trh“ a vyjádřit některé názory či jen podněty k úvaze, které

mohou být někdy vnímány i jako kontroverzní, ale přesto mohou pozitivně přispět k větší šířce a důkladnosti proběhnuvší diskuze, je proto naprosto opodstatněný.

V tomto kontextu je třeba k argumentaci žadatele v bodech 41 a 42 jeho rozkladu, že obava z dezinterpretace či vytržení některých výroků z kontextu je nepodloženou spekulací, podotknout, že povinný subjekt nevyjadřuje obavu z dezinterpretace ve vztahu ke konkrétním požadovaným záznamům, ale z dopadu zveřejňování záznamů na budoucí jednání LRV a na hodnotu diskuze, která na nich bude vedena, jakož i výstupů z těchto jednání.

Ztotožnit se nelze ani s argumentací žadatele obsažené zejména v bodě 39 jeho rozkladu ohledně povahy (veřejnosti či neveřejnosti) jednání. Byť tato otázka není v Jednacím řádu LRV upravena explicitně, z povahy výčtu osob, které se jednání LRV mohou na základě pozvání účastnit, vyplývá neveřejnost tohoto jednání zcela jednoznačně. Že jde o výčet taxativní a nikoliv demonstrativní, který by umožňoval účast i kohokoli dalšího, kdo by vyjádřil zájem, jak žadatelka naznačuje v bodě 25 svého rozkladu, je zcela jednoznačné jednak právě z toho, že účast je podle úvodní části ustanovení čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu LRV podmíněna pozváním, a také z toho, že podle písmene l) tohoto ustanovení je sice možno stanovený okruh osob rozšířit, ale k tomu je třeba rozhodnutí předsedy LRV. A v kontextu všech shora uvedených aspektů týkajících se jak povahy LRV, tak i jejího jednání, včetně účelu pořizování záznamu a svobodné, ničím neomezované výměny názorů před přijetím finálního stanoviska, pak lze z neveřejnosti jednání dovozovat i neveřejnost záznamu, který se z takového jednání pořizuje.

Kromě uvedeného je třeba vzít v úvahu také, že ne všechny návrhy právních předpisů jsou projednávány v LRV. Zejména návrhy vyhlášek jsou podle Legislativních pravidel vlády projednávány zpravidla pouze pracovními komisemi LRV, při jejichž jednání se zvukové záznamy nepořizují, a jediným výstupem z jejich jednání tak jsou stanoviska, která samy pracovní komise LRV, resp. jejich předsedové, k jednotlivým projednaným návrhům vypracovávají. Takové návrhy pak už LRV ani vláda neprojednávají a stanovisko pracovní komise LRV je tak stanoviskem „konečným“, s nímž se dané ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad musí podle Legislativních pravidel vlády před publikací předmětného právního předpisu vypořádat. Projednávání návrhů právních předpisů pouze v pracovních komisích LRV a nikoliv též na plénu LRV se týká rovněž většiny nařízení vlády a také řady zákonů obsahujících méně významnou či méně složitou právní úpravu, nebo u nichž je projednání časově naléhavé. V takových případech je po projednání návrhu právního předpisu v pracovních komisích LRV vypracováno v souladu s čl. 4 odst. 4 Statutu LRV (zveřejněného na internetových stránkách Úřadu vlády <http://www.vlada.cz/cz/ppov/lrv/legislativni-rada-vlady-25264/>) stanovisko předsedy LRV. Z tohoto pohledu by bylo možno považovat za absurdní, aby záznamy z jednání LRV byly zveřejňovány, zatímco záznamy z jednání pracovních komisí LRV nikoliv, a skutečnost, zda se záznamy zveřejňují či nikoliv, by nezáležela na jakémkoliv objektivním kritériu, ale pouze na tom, zda se záznam z jednání fakticky pořizuje nebo nepořizuje. Z uvedeného ve vztahu k tvrzení žadatele obsaženému v bodě 22 jeho rozkladu, že LRV vykonává podle čl. 1 odst. 2 písm. a) statutu LRV svou působnost prostřednictvím svých zasedání, vyplývá, že zdaleka nejde o jedinou formu výkonu působnosti LRV, a není tedy zřejmé, proč právě a pouze u této formy by byl dán nějaký zvláštní zájem na výkonu veřejné kontroly. Lze naopak mít za to, že zájem na veřejné kontrole výkonu působnosti LRV je u všech jejích forem shodný a že této kontrole podléhají vždy formální výstupy z její činnosti, které jako jediné představují relevantní podklady pro další projednávání či jiné postupy při vydání právních předpisů (tedy stanoviska LRV, stanoviska předsedy LRV, stanoviska pracovních komisí LRV).

K tvrzení žadatele (v bodě 23 jeho rozkladu), že bez přístupu ke zvukovým záznamům není možné kontrolovat ani to, jak jednotliví členové LRV přistupují ke své činnosti, za niž pobírají odměnu, je nutno uvést, že není zřejmé, z čeho žadatel dovozuje veřejný zájem právě na kontrole výkonu činnosti jednotlivých členů LRV, když ve vztahu k jiným pracovníkům Úřadu vlády nebo jiných správních úřadů, popřípadě členům různých kolektivních orgánů, se také nelze domáhat veřejné kontroly výkonu jejich činnosti individuálně, ale vždy pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného úřadu.

Pokud jde o nesouhlas žadatele (v bodě 49 a násl. jeho rozkladu) s argumentací správního orgánu I. stupně, že by zaznamenané projevy jednotlivých osob mohly být považovány za projevy osobní povahy, na které by dopadala občanskoprávní ochrana osobnosti, je zjevné, že šlo o argumentaci

směřující nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí požadované informace. Vyplývá z ní, že pokud by nebyly dány jiné, obecné důvody pro neposkytnutí informací, bylo by nutno se individuálně zabývat tím, do jaké míry jsou jednotlivá vyjádření osob zúčastněných na jednání skutečně projevem osobní povahy, a případně zda dotčená osoba souhlasí s nakládáním s nimi mimo rámec zákonné licence, což by jejich zveřejnění nepochybně představovalo. Nelze přitom zcela vyloučit, že část jakéhokoliv hovoru, jakkoliv by šlo o hovor pracovní či veřejný, může mít ryze osobní povahu, a v této míře by ochrana dané části projevu náležela. Závěr Nejvyššího soudu, na který žadatel v bodě 52 svého rozkladu odkazuje, nemůže platit zcela absolutně již proto, že soud v dané věci posuzovat okolnosti konkrétního případu a že v jiných případech mohou být tyto okolnosti do značné míry odlišné.

Tvrdí-li pak žadatel (v bodě 53 svého rozkladu), že u osob podílejících se na veřejných záležitostech lze uveřejňovat i skutečnosti z jejich osobního soukromí, mají-li význam pro hodnocení schopnosti a způsobilosti vykonávat veřejnou činnost, pak je třeba doplnit, že zdaleka ne všechny projevy osobní povahy takový význam pro hodnocení schopností a způsobilosti autora projevu vykonávat veřejnou činnost mají. S názorem žadatele, že bez ohledu na to, zda jde či nejde o projev osobní povahy, převažuje zájem veřejnosti na informovanosti a participaci na veřejném dění, se rozhodně nelze ztotožnit.

V obecné rovině je tedy třeba argumentaci správního orgánu I. stupně týkající se ochrany osobnosti přisvědčit. Jak již však bylo naznačeno, konkrétní posuzování jednotlivých dotčených zvukových záznamů z tohoto pohledu by bylo na místě pouze v případě, že by nebyly shledány jiné obecnější důvody pro jejich neposkytnutí.

Lze uzavřít, že žadatel ve svém rozkladu neuvedl nic, co by odůvodňovalo změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí a žádný důvod pro takový postup nebyl při přezkoumání tohoto rozhodnutí shledán, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení

Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu dále odvolat (§ 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 správního řádu).

Mgr. Tünde Bartha

pověřena řízením Úřadu vlády České republiky

Rozdělovník

1. Spis
2. Odbor právní a kontrolní
3. [redacted]